

Los Angeles. Vuosi 2097. Aamuyö. Kadunreunat haisivat virtsalta ja vanhoilta homeisilta rikkinäisiltä vaatteilta. Viemärit höyrysisivät ja niistä tuli ulosteelta muistuttavia hajuja. Tienreunat pursusivat rämäisiä autonromuja. Käytettyjä huumeneuloja oli pitkin roskiksia. Pullonkerääjälapset olivat yötä myöden töissä ja keräsivät rikkinäisiä pulloja roskiksista ja kadunreunoilta. Rakennusten valot loistivat niin kirkkaasti, että tähtiä ei pilvettömällä taivaalla ollut. Kaupunki sykki yöelämää ja neonvärisiä kylttejä, kallista viinaa ja tupakkaa, mutta halpoja lääkkeitä. Hildr kiihdytti leijupyörällensä ja ajoi sadankilometrin tuntinopeudella. Hän väisteli taidokkaasti vastaantulevia autoja ja kääntyi risteyksestä toiselle. Hän oli pian saapumassa vanhalle korjaamolle. Thrud oli jo odottamassa katoksen alla. Ilma oli raikasta ja kaatosade kävi hänen hermoilleen. Hän veti syvään henkeä ja puhalsi savua. Tumppi poltti hänen sormeaan ja hän heitti sen osittain tulvivalle kadulle. Hän huokaisi syvään melkein kuin helpotuksesta nähdessään leijupyörän saapuvan korjaamon pihaan. Kanavatuulettimet ja valot sammuiivat. "Missä helvetissä olet oikein ollut?" Thrud jyrähti. Hildr otti pikimustan kypäränsä pois ja heilutti kullankeltaisia pitkiä hiuksiaan kuin vettä turkistaan ravisteleva koira. "Tietääkseni olit kyllä tietoinen huomisesta keikasta?" Thrud jatkoi. Hildr nyökkäsi ja hetken mietittyään vastasi: "Olen pahoillani, perhejuttuja." Thrud tuhahti epähyväksyvästi ja totesi: "Aja tuo romusi sisälle. Isoisääni varmasti vituttaisi, jos se varastettaisiin." He sulkivat ränsistyneen korjaamon ovet perässään. Osa 2. Keskiyö. Hildr ja Thrud saapuivat Breidablikin yöklubille. Balder tuli vastaan ovelle ja toivotti heidät juhlallisesti kumartaen peremmälle yläkertaan. Balder istahti alas nahkaiselle sohvalle ja kurotti pöydälle. Hän veti viivan vaaleansinistä jauhetta ja tarjosi myös vierailleen. Bragi piti juuri silloin keikkaa ja Balder hyräili musiikin tahtiin. Thrud katsoi Balderia tympääntyneenä. "Mitä tuo paska oikein on?" Balder niisti nenäänsä ja asettui rennompaan asentoon. "Se on uuden sukupolven ihmelläkettä," "Tarkemmin sanottuna entistä antipsykootista." Mies vaihtoi asentoaan ja jatkoi: "Tilauksenne on saapunut." "Miksipä muuten olisimme tänne vaivautuneet?" Thrud sylkäisi lattialle. Hildr käveli pitkin huonetta ja katseli ympäriinsä. Hän pysähtyi paikoilleen ja kiinnitti huomiota tauluun, jossa kuvattiin Viggridriä. "Jos jatkat tuolla asenteella, kaupat on peruttu." Balder rikkoi hetken hiljaisuuden happaman näköisenä. Thrud katsoi Balderia pupillit liekehtien kuin olisi pian suorittamassa paloittelumurhaa. Balder vastasi ilmeeseen vilauttamalla keskisormeaan. Hän nousi nahkasohvalta ja pyysi Hildriä väistymään ja poistui takaovesta. Bragin laulu ja soittamat soinnut kaikuivat. Kului tovi, kunnes hän palasi raahaten lattiaa pitkin isoa puulaatikkoa, jossa oli puumerkkejä. Hildr arveli, että se oli armeijalta varastettu. Thrud kohotti kulmiaan ja osoitti kiinnostusta. "Tässä ne nyt on." Balder sanoi närkästyneenä samalla huohottaen. Hän huomasi kuinka aine alkoi vaikuttamaan rauhoittavasti. "Suksikaa nyt nuolemaan vaikka isäni persereikää. Minulle on täysin samantekevää." Balder toivotti tylästi ja ohjasi heidät ulos. Osa 3. Seuraavan päivän aamupäivä. "Muistakaa koodinimet." Thrud jatkoi tylästi ja joi olutta sekä söi sämpylää. Hildr ei kiinnittänyt huomiota Thrudiin. Hän yritti muistella, että missä ensimmäistä kertaa oli nähnyt lihaksikkaan valkyrian. Hildr arvioi tämän olevan ainakin kaksi kertaa pidempi ja lihaksikkaampi. "Sukua Heimdalille?" Hildr huikkasi korjaamon toiselta puolelta purkaessaan S&W Model 10:tä. Hän katsoi rullan sisälle valoa vasten. "Niinkin voisi sanoa." "Sigrún taisi olla nimesi?" Hildr kysyi hämärästi muistellen. Hän nyökkäsi myöntävästi. "Nimesi on Hildr, eikö vain?" Hildr tunsu inhoa ja yritti parhaansa peittääkseen sen. Hän käänsi katseensa kohti lattiaa. "Hauska tavata pitkästä aikaa." "Samoin." Sigrún sanoi hymyillen leveästi. Hildrin puhelin väräsi ja hän poistui. Thrud huomasi, että laatikon sisällä oli pieni pahvinen laatikko. "Balderin yllätyksiä?" Thrud mutisi kasvot mutrussa. Hän avasi sieltä mustan lieriömäisen kranaatin, jossa oli kahdeksankulmainen pohja. Hän ihmetteli: "Tiedätkö mikä tämä

on?” “Ei harmainta aavistustakaan” Sigrún vastasi. He alkoivat etsimään tietoa. “Erään vanhan sivun mukaan tämä on tainnutuskранаatti. Vanhaa teknologiaa.” “Pitäisikö sitä kokeilla?” Sigrún liikkui levottomasti kuin innokkaasti. “Ei. Säästämme sen huomisellet ja toivomme, että se toimii.” “Oletko nyt aivan varma?” Thrud katsoi Sigrúnia hymyillen leveästi. “Eipä ole oikein vaihtoehtoja, koska näitä on vain yksi kappale.” Hetkeä myöhemmin Thrud astui pihalle ja sytytti savukkeen. “Tapaamme heti, kun alkaa tulla pimeää.” Hildr lopetti puhelun. “No?” Thrud uteli. “Tiedät kyllä. Isoisäsi tahtoi tietää meneekö kaikki suunnitelman mukaisesti.” Hildr käveli hänen ohitse. Hän pysähtyi ilme surullisena. “Sinun pitäisi lopettaa tuo” ja sulki oven perässään. Thrud veti syvään henkeä, puhalsi savua ja vaipui ajatuksiinsa. Osa 4. Keskipäivä. He asettivat aurinkolasit, joissa on välkähdys-suodattimet ja erikoisvalmistetut korvatulpat juuri ennen kuin lastautuivat leijuvasta pakettiautosta pihalle yksi kerrallaan. He pääsivät pankin ovelle ja heittivät tainnutuskранаatin sekä sulkiivat oven. Kuului korkean desibelin voimakas pamahdus ja savua tuli hieman ilmaan. Sprinklerijärjestelmä havaitsi sen ja alkoi sataa vettä. Thrud kiiruhti eteenpäin. “Liikettä läskeihin perseihinne!” hän komensi. Sigrún telkesi etuovet. Pankissa olevilla virkailijoilla vuosi verta korvista. Osa oli tilapäisesti sokeutuneita ja joillain kyyneleet valuivat poskipäitä pitkin. “Maahan!” Thrud ampui laukauksen, virkailijat tottelivat. “Harpax!” “Täällä.” Hildr vastasi. “Tiedät tehtäväsi. Nopeasti nyt!” Thrud käski. Hildr katosi konttorin aulasta. Thrud tunsu värinän taskussaan, puhelimen näytöllä luki Balder. Thrud löi luuria. Hänellä ei ollut aikaa pohtia, miksi narkkari soittaisi juuri nyt. Hetken odoteltuaan Thrud sattumalta näki erikoisen symbolin virkailijan niskassa. Hän meni lähemmäksi katsomaan ja huomasi, että eräällä miesvirkailijalla oli valkunut symboli niskassa. “Einherjar.” Hän meni katsomaan muitakin virkailijoita. Kaikilla oli valkunut kuvio niskassa. “Mutta..” Thrud kääntyi katsomaan ulos. Sinisiin mellakkavarusteisiin pukeutuneet joukot alkoivat saartamaan pankkia. Sigrún ehti vilkaista Thurdia huolestuneena. “Mene suojaan!” Thrud huusi peloisissaan. Pankin luodinkestävät lasit pirstaloituivat tuhansiksi sirpaleiksi. Satoja luodinreikiä porautui graniittiseiniin. Valot sammuiivat. Hetken aikaa oli kuoleman hiljaista. Thrudin korvissa kaikui ja tinnitti. Pankin virkailijat makasivat verilammikoissaan, hän tunsu kuinka jalkaa ja olkapäätä kirveli. Hän nousi seisaalleen, pidätteli oksennustaan. Sigrún ryömi lattiaa pitkin jättäen verivanaa jälkeensä. Thrud auttoi Sigrúnin istualleen seinää vasten. “Odota tässä, pidä vahtia.” Hänen äänensä vapisi. Sigrún yritti liikuttaa huuliaan, mutta vastaukseksi oksensi verta. Thrud hoiperteli pimeään holviin kutsuen Hildriä samalla puristaen olkapäätä ja jalkaansa. Hän näki jo kaukaa, että holvi oli ammollaan ja tyhjänä. Hänellä valuivat hikikarpalot ihoa pitkin. Palaset lokahtelivat paikoilleen hänen mielessään. Yllättäen hän kuuli kaksi nopeasti kaikuva piipahdusta. Thrud kaatui maahan räjähdys voimakkuudesta. Seinään repesi aukko, josta lensi suuri määrä kvartsiipölyä. Hän hetken yski voimakkaasti ja ryömi lattialla. Thrud konttasi seinään tulleet reiästä takaisin aulaan. “Sigrún” hän kuiskasi käheällä äänellä. Hänen silmiään poltti ja hän oksensi voimakkaasti. Thrud poimi Sigrúnista jäljelle jääneen sormuksen lattialta ja oikaisi seinää vasten istualleen. Hän yritti sytyttää savuketta, mutta se ei pysynyt hänen sormissaan. Thrud heitti sen menemään ja puristi sormusta nyrkissään. Hän kirkui niin kovaa, että verilammikoiden pinnat värisivät. Osa 5. Ilta. Tienristeykseen saapui pikimusta leijuauto. Auton sisältä saapui smokkipukuun pukeutunut mies luikerren kuin käärme. “Kiitos yhteistyöstäsi. Kaikki meni niinkuin pitikin. Mikä oli onneksesi.” hän sanoi kieli väristen. Hildr ei aluksi vastannut mitään. Hän seisoi leijupyöräänsä nojaten ja tivasi “Olemmeko nyt sujut?” ja ojensi laukustaan sammion ja antoi sen lipevälle miehelle. Käärmemäinen mies tarttui siihen molemmin käsin ja piti sitä sylissään kuin vastasyntyntä lasta. “Lupasit minulle pääsyn Hvergelmirin kaivoon. Entäs Balder?” Hildr kysyi. “Lupaus on kaksiteräinen miekka” mies sihi

ja hieroi sammiota kultaiset silmät kirkkaina loistaen. "Thokk ei jää häntä kaipaamaan" hän jatkoi. Hildr hiljeni hetkeksi ja käynnisti kanavatuulettimet ja valot. Hän huusi moottorin jyrinän läpi ja katosi kohti neonväristä sykettä. Lipevä mies veti syvään henkeä ja puhalsi hiljalleen ilmat ulos. Hänellä oli ovela ilme kasvoillaan, joka vääntyi kieroön hymyyn.